

de dette Arbejde deres Støtte! De kan saavist som Forholdene er for deres Land i Øjeblikket yde den af et taknemmeligt Hjerte!

Det er i disse Dage to Aar, siden Krigen udbrød. Hvem mindes ikke det Indtryk Verdensbrandens Udbrud skabte ogsaa i vort Land! Det vilde være naturligt om netop disse Dage bragte deres rige Høst paa „Fredsnaane“ og „Fredskroner“ fra Kvinder i et neutralt Land. —

Mor.

Sungnet ved D. K.s Fællesmøde 1916.

*Der er et Ord, et lille Ord,
som tusindstemmigt toner
paa alle Maal, i Syd og Nord,
fra alle Verdens Zoner.*

*Det jubles højt med Barnerøst,
som Fuglesang i Lunde, —
det hviskes tyst i haardest Dyst
af unge blege Munde.*

*En Livsmagt er i Ordet gemt, —
selv nu da Grænser stænges
og Fred og Brodersind er glemt,
og alle Broer sprænges. —*

*Selv nu staar Kvinder Haand i Haand,
skønt Tidens Gru os tynger,
fra Mor til Mor dog Livets Baand
sig blødt om Verden slynger.*

*Men modnes maa vort Modersind,
maa klares, højnes, bredes, —
vort hele Folk maa lukkes ind
og elskes tro og fredes.*

*Ja, vi maa øge Villiens Glød
og ofre Hjærtets Varme,
og favne Verden og dens Nød
med stærke Moderarme.*

*Og der vil spire Fred paa Jord,
og Retfærd's Kaar for Slægten,
naar nye Tiders frie Mor
faar lagt sit Lod i Vægten.*

C. M.

Kvindekandidat paa Island.

Ved de paa Island forestaaende Landsvalg skal der vælges 6 Altingsmænd og 6 Suppleanter. Blandt de Kandidater, som „Hjemmestyrepartiet“ opstiller er Briet Bjarnhjedinsdotter Asmundsson, som er Redaktør af „Kvennabladid“ og kendt for sit Arbejde for Kvindevalgretten.

Deltagere i vort Møde paa Bornholm i 1913 vil huske Briet Asmundsson, der var med ved dette Møde som D. K.s Gæst.

Kvindernes Politik.

Tale, holdt af Redaktør Larsen-Ledet ved Fællesspisningen efter „Dansk Kvindesamfund“s Aarsmøde 1916.

Som et af de faa Mandfolk, der har deltaget i Kvindekongressen, vilde jeg gerne sige et Par Ord. Jeg har sagt det mindst mulige under Kongressens Forløb, fordi jeg synes, vi Mænd har saa uhyre lidt at lære Kvinderne. Men jeg vil gerne have Lov at sige, at lige saa glad, jeg var over, at den herværende Afdeling viste mig den Tillid at vælge mig som Delegeret, ligesaa glad har jeg været ved at overvære Mødet, jeg mener, at det fuldtud staar Maal med de Kongresser, Mændene holder. Ja, jeg tror end ikke den danske Rigsdag vilde sænke sit Niveau ved, at en fyldig Repræsentation for de her forsamlede Kvinder rykkede ind og tog Sæde i Tingsalen.

Det, der navnlig har frydet mit Hjerte, er den Undertone af manglende Tilfredshed med Mændenes Gerninger, der er gaaet igennem en betydelig Del af Forhandlingerne. Man har ønsket store og vigtige Spørgsmaal udskudt til den kvindelige Stemmeret kommer ud af Sølvskrinet. Man har ikke villet have, at Mændene skulde forfuske og ødelægge flere Ting, end de allerede har forfusket og ødelagt.

Og man har været misfornøjet med de politiske Partier, med den politiske Teknik, Mændene har skabt. Fra en enkelt Side har man rettet haarde — maaske noget for haarde — Angreb paa de bestaaende Tilstande. Og selv dem, der tilraadede at gaa ind i Partierne, føjede altid til: *Det skal være for at gøre dem anderledes og bedre.*

Det vilde efter min Mening have været en Ulykke for vort Folks hele politiske Udvikling, om Kvinderne havde sagt noget andet, om de f. Eks. havde sagt: „Ja, nu har Mændene skabt de syv Vidundere, de har skabt Forfatningen, Partierne, Parlamentarismen, de har skrevet smukke Programmer, og de har skrevet gode Love, de har gjort Jorden og næsten alt, hvad der findes paa den, og det er saare godt altsammen. Lad os nu se, om vi kan hamle op med Mændene, lad os træde pænt i deres Fodspor, og lad os se, om vi engang kan komme paa Siden af dem.“

Hvis Kvinderne havde sagt saadan, ja, saa vilde Verden være bleven ved at gaa i den samme Skure. Og der vilde ved Gennemførelsen af Kvindernes Stemmeret ikke være sket an-

det end det, at hver af de opstillede Kandidaters Stemmetail var bleven fordoblet. Og det er ikke det, vi trænger til. Vi har Stemmekvæg nok, og vi har ogsaa blinde Partihøns nok. Det er slet ikke nødvendigt at skabe flere.

Men Kvinderne ligger altsaa ikke paa Maven af Beundring for Mandens store og gode politiske Gerninger. Tvertimod — de er i høj Grad misfornøjede. Og det glæder mig. Thi Misfornøjelse med de bestaaende Tilstande er den sande Drivfjeder i alt Fremskridt.

Og jeg tror, den kvindelige Stemmeret vil indvarsle en Fremskridtets Periode i vort offentlige Liv.

Jeg tror ikke, det vil komme pludseligt eller voldsomt. Jeg tror i det hele taget ikke paa de hurtige Omvæltninger. Men Tid efter anden, som den kvindelige Indflydelse vil komme til at gøre sig gældende, vil det gaa fremad.

Ikke maaske fordi Kvinden er klogere end Manden. Sligt tør jeg ingenlunde paastaa. Men fordi Kvinden i særlig Grad — den gifte, men ogsaa den ugifte — repræsenterer Hjemmet og dets Synsmaader. Mandens Sind er vendt udad mod Snese af store og smaa Ting. Kvindens Blik er vendt mod Slægten, der vokser op i hendes og andres Hjem. Hun spørger: Hvad gavner den mest? Hvad kan der gøres for, at vore Sønner og Døtre kan komme til at leve i en Verden, der er lysere og lykkeligere end den, vi og vore Fædre kendte? Saadan vil Kvinden spørge. Og hun vil lovgive derefter.

Og netop fordi hun repræsenterer visse menneskelige Synspunkter, vil hun — naar hun paa sin Vej møder storpoltiske Konflikter, hun ikke har kendt — i hvert enkelt Tilfælde spørge, ikke: hvad gavner mit Parti mest? men: *hvad er Ret, hvad er rigtigt?*

Man gør de mandlige Politikere nogen Uret, naar man paastaar, at de altid sætter Partiet, Mandalet først, de almenneskelige Hensyn sidst. Enkelte, maaske mange Professionals gør det. Men det er min Erfaring, at de menige Vælgere — ogsaa de mandlige — er gode nok, og de fleste af disse Misforhold, der findes her i Verden, skyldes den Omstændighed, at den parlamentariske Teknik endnu er saa daarlig, at det er saare vanskeligt for Folkets Vilje at blive Landets Lov. Jeg